

er hans Ønske, men medens Græsset gror, dør Horsemor, og Forhandlingsreglerne ere endnu ikke komne til at gælde for disse to Jernbaneorganisationer. Ja, hvad værre er, disse to Organisationer kunne ikke faa Svar paa deres gamle Breve. Jeg har Lov til at kalde dem gamle, fordi de ere skrevne for flere Maanedes siden. Og naar de endelig faa et Svar saadan, som Jernbaneforbundet har faaet det for nogle faa Dage siden, er det et Svar af den Art, at enhver, der kender disse Forhandlinger, kan se, at det er et Svar, der ikke har andet Formaal for Administrationen end at trække Tiden ud.

Da jeg ved, at en af Manglerne ved Jernbaneforeningens Stilling til Forhandlingsreglerne er den, at den menes at ville tvinge en anden Organisation til Opløsning, vil jeg til den højtærede Minister — ogsaa for, at han skal betragte det som en Støtte for sig — sige, at lige saa bestemt, som jeg holder paa og paa Grundlag af min Medvirkning ved Oprettelsen af disse Forhandlingsregler maa holde paa, saavel i Administrationens som i Personalets Interesse, at Forhandlingen mellem de ansatte og Administrationen skal gaa gennem Hovedorganisationerne, allerhelst een for hver Etat, men som Forholdet nu er, i alt Fald kun gennem to enkelte Organisationer eller Organisationer i Forbund, lige saa enig er jeg i, at de Organisationer, der ikke ønske at opløse sig, ikke skulle gøre det, naar de blot ville gaa ind paa, at deres Medlemmer, med Hensyn til Forhandlingsreglerne ere nødte til at melde sig ind i en af Hovedorganisationernes Afdelinger. Den højtærede Minister vil vide, at jeg ved en af de Lejligheder, hvor jeg var tilkaldt for at skabe et Forhandlingsgrundlag, havde Held til at faa en af disse Organisationer reddet, en af dem, som det drejede sig om at faa opløst, ganske vist paa Betingelse af, at den med Hensyn til Forhandlingsretten gav sig ind under Hovedorganisationen, men i øvrigt skulde den have Lov til at leve sit uafhængige Liv videre, og for saa vidt den højtærede Minister i den Retning ønsker Støtte, hvad jeg har nogen Grund til at tro, og mener at kunne forvente Støtte ogsaa fra dette Tings Side, hvis vi have noget med dette at gøre, vil jeg tilsige Ministeren min Støtte i den Retning.

Men kunde nu ikke den højtærede Minister benytte den i min allerførste Tale i dette Ting omtalte Kost? Det er den Kost, hvormed jeg altid gerne ser Formaliteterne blive kostede til Side. Kunde den Kost ikke blive anvendt af Jernbaneministeren paa samme Maade, som Telegrafministeren har an-

vendt Kosten? Kunde Jernbaneministeren ikke, naar der næste Gang kommer en Formalitetsvanskelighed med Hensyn til at forhandle med Jernbaneforeningen og Jernbaneforbundet, sige: Her ligger en Skrivelse af 31. August 1911, som jeg som Telegrafminister ganske bifalder, afgaaet fra Telegrafdirektoratet til dansk Telegrafforening; maa jeg anmode — jeg ved ikke, om det skal være Ministeriet eller Generaldirektionen for Statsbanerne, jeg ønsker ikke at fordele Ansvaret, dertil kender jeg ikke tilstrækkelig Smuthullerne — Dem om at koncipere en Skrivelse til Jernbaneforbundet og Jernbaneforeningen — nu tænker jeg mig i Øjeblikket, at jeg er Trafikminister og siger saaledes til Centraladministrationen —, og vil De være saa venlig at tage den Skrivelse af 31. August 1911, der er afgaaet til Telegrafforeningen, i det væsentlige afskrive den, koncipere en Skrivelse, i det væsentlige gaaende ud paa, at endskønt Jernbaneforeningen og Jernbaneforbundet i dette Øjeblik endnu ikke opfyldte de Betingelser fuldt ud — det er dog kun Lapperier, der mangle —, som Forhandlingsreglerne af 4. Maj 1910 kræve, vil jeg dog, indtil de paa den først afholdte Generalforsamling kunne faa deres Love ændrede, anerkende dem som Bærere af Forhandlingsretten, saaledes som der for Resten stod og var forudsat i Forhandlingsreglerne, af 4. Maj.

Jeg tror, at den højtærede Trafikminister er uhyre villig dertil, jeg tror, han kun venter paa at mærke, at nu er hans Administration ogsaa villig til det, og dersom det, jeg her har sagt, kunde bidrage til, at man i Administrationen faar en Følelse af, at vi følge med paa det Punkt, og hvis saa den højtærede Minister vil gaa det Skridt videre, som jeg har anmodet ham om, og betragte det, jeg har sagt, som en Støtte for ham, tror jeg, det kan komme til at glide. Men efter hvad jeg hidtil har oplyst — det er kun om to Ministre, jeg har oplyst det, og det drejer sig ganske vist om tre Omraader —, er jeg ikke i Oktober 1911 saa forhaabningsfuld, som jeg var i Oktober 1910, med Hensyn til, hvorledes det i det Hele vil komme til at glide, og selv om jeg — til min Glæde — saa, at der var politiske Modstandere fra flere Sider, der nikkede til mig, den Gang jeg sagde, at vi alle burde holde sammen om dette Forhold mellem Rigsdag og Regering, ved jeg jo, at Loven og Ønsken er baade ærlig og hæderlig, men naar man skal til at holde, kommer den gamle Adam, den gamle Overbevisning om, at vi altid ere træske, frem igen.